

[Kai Moltke.]

denne ikke alt for vellykkede samling, for at bruge et mildt udtryk.

Tilbage på det udenrigspolitiske område står da, at man gradvis må drage konsekvensen af, at vi nu engang står i en alliance, der som væsentlig bestanddel har at opretholde reaktionære diktaturer som Portugal, Grækenland og Spanien, og endvidere trækker denne alliances hovedpartner flere og flere med ind i konflikterne i Østasien. Jeg skal ikke her i dag lade, som om det var en udenrigspolitisk debat. Jeg skal bare henvide til, at løsningen af disse spørgsmål ligger i at gennemføre en demokratisk udenrigspolitik, en udenrigspolitik, som står i frendens og alle almindelige menneskers interesse.

I øvrigt skal jeg for tilfældet ikke lade være med at udtrykke glæde over, at vi her på falderebet bliver stillet over for en række, lad os sige meget løst projekterede alternativer fra det største parti her i folketinget. Jo mere man læser disse punkter igennem, des mere tænker man: det må vist ærlig talt blive en travl sommerferie for dem, der får ansvaret for konkret, i lovsform og som praktiske foranstaltninger, at udforme det 12 punkts program, som lige akkurat, når folketinget tager hjem, bliver lanceret, først for pressen og dernæst for folketingets medlemmer.

Der er mange ting i de socialdemokratiske punkter, som jeg ser med stor sympati på. Men en gang imellem melder der sig også visse principielle spørgsmål, og lad mig da tage bare et par af de ting, som man er nødt til at se i øjnene, når udviklingen har taget det forløb, den har. Ingen skal dog, trods alt det onde, der er sket, sige, at ingenting er under udvikling her i landet. Jeg erindrer tydeligt, at regeringspartiernes oprindelige standpunkt var, at sådan noget som offentlige fonds var noget skadeligt; det var noget, som skulle ordnes gennem de årlige budgetter og den enkelte borgers opsparing. Alligevel får vi her, ganske vist som en ikke særlig velkommen gave oven i udskrivningsprocenten, disse bevillinger til den sociale pensionsfond. Det er altså et område, hvor selv de tre borgerlige regeringspartier erkender, at den private opsparing osv. ikke slår helt til, og at der ved siden af denne bør ek-

sistere en offentlig opsparing til de i situationen mest nødvendige ting.

Men når man således på én gang gennemfører en momsforhøjelse og tager en høj udskrivningsprocent, som jeg ikke generede mig for at stemme imod under de givne forhold, og dertil kommer med denne forhøjelse af udgifterne til de sociale fonds, så kan jeg ikke lade være med at drage en sammenligning; man kan jo ikke altid nå to ting på én gang, hvis man vælger de fremgangsmåder, regeringspartierne her har valgt. Se, Sverige har været mønsterlandet for offentlige fonds og offentlige opsparinger. Men hvad ser vi her? Vi ser, at i 1964 lå pensionsfonden på 2,3 milliarder kr., og nu er den steget til 4,8 milliarder kr. årlig. Det siger en hel del. Men ser vi samtidig på udviklingen i den private opsparing, ser vi, at den i 1964 beløb sig til godt 5 milliarder sv. kr., men at den i 1969 var nået ned på 2,8 milliarder kr. I den samlede opsparing var der kun en nettofremgang på 300 mill. kr.

Når jeg anfører disse tal, er det ikke, fordi jeg er imod offentlig opsparing eller offentlige fonds. Jeg er tværtimod en uhyre stor tilhænger af det. Men jeg tror ikke, at regeringen samtidig med, at den slår ind på samme vej gennem øgede bidrag til pensionsforsikringen, gennem moms og gennem udskrivningsprocenten, skal være så letsindig at vente øget opsparing hos ganske almindelige mennesker her i landet. De offentlige fonds vil ikke fremkomme, uden at man nedskærer opsparingsevnen hos de produktive mennesker; man må udvælge sig andre felter, hvor man kan inddrage de kapitaler, der bør og skal være til rådighed.

Nu er der en hel del af de programpunkter, som skal gennemføres, der mangler. Forleden dag stod man med realkreditrationaliseringen, som man kaldte den, og indrømmede, at der måtte følge noget efter. Man måtte også senere tage stilling til andre pengeinstitutioner end realkreditinstitutionerne. Så maser det spørgsmål sig straks på: der bebudes en ny aktieselskabslovgivning i den kommende samling efter årelangt kommissionsarbejde, og hvad er de vigtigste punkter her, hvis man vil skattesnyderiet og det andet til livs? Det er selvfølgelig først og fremmest, at man indfører regler om koncernregnskaber og ikke lader regnskaberne